

Recensie: Bob Dylan****

Vorst Nationaal Brussel
zondag 10 november 2013

foto © Gracia Live

Recensie:

Veel meer blues kon het concert van Bob Dylan niet uitademen in Vorst Nationaal. Te weinig togen open, meer dan de helft van de pisseinen in het toilet rechtsachter met een zwarte vuilzak en afbakenlint afgeplakt en een toiletdeur die ergens los staat. Resultaat: geen enkele man die het waagt om zonder deur in het toilet even de pot op te gaan en meterslange wachtrijen die verder gingen dan de lijn voor het vrouwentoilet. Ja, dit leken de good old days die we met 33 jaar op de teller weliswaar nooit hebben meegemaakt. En Dylan? Die lag weer heerlijk dwars. Geen persfotograaf werd toegelaten en wie probeerde een kiekje te maken via zijn gsm was eraan voor de moeite. Dylan en band werden vakkundig onderbelicht in een geel/bruinig kleurtje. De man profileerde zich als lid onder zijn bandleden. Voor volgsports en idolatrie paste hij. Kortom: een optreden om van te smullen.

Op een man van 72 kan je blijkbaar je klok juist zetten. Klokslag 20 uur floept het zaallicht uit en komt de band en Bob Dylan op. Tijdens het ganse optreden speelt hij 12 nummers rechts van het podium, staand achter de piano, hier en daar speelt ie op de mondharmonica achter het microstatief dat centraal staat, zoals bij "She belongs to me". Maar net dan dooft ook net die ene spot die nog wel gericht is naar de podiumvloer voor hem. Die halve duisternis blijft intrigeren, ook wanneer de elektrische gitaren repetitieve akkoorden spelen die zo het beeld van een wandelende Bob Dylan in een doodse straat doet oproepen. "Ik heb genoeg van de liefde. Van dit soort liefde. Ik wou dat ik je nooit was tegengekomen." zingt ie. Dylan klinkt vlijmscherp in "Love Sick", dat alweer 16 jaar oud is, net als de manier waarop ie de mondharmonica bespeelt.

Toegegeven, niet alles zat even lekker in het begin van het concert. Maar bon, als je van je handelsmerk het hertimmeren van je nummers hebt gemaakt en nooit dezelfde versie wil spelen, dan kan er links en rechts wel eens een noot niet blenden met die van een andere muzikant of een probleempje opduiken inzake harmonieus en in hetzelfde ritme spelen. Het toont vooral aan dat de volgens Rolling Stone op zes na beste zanger aller tijden, volledig live speelt. Mensen die verzoekjes scanderen tussen nummers door: het haalt niets uit. Dylan is hier niet om compromissen te sluiten of even plat op de buik te gaan de ene crowd pleaser na de andere te serveren zoals The Boss het al jaren doet. Héérlijk. Het zou ook niet werken trouwens in een concert dat de blues van begin tot einde uitademt en waar sfeerzetting en timing cruciaal zijn.

Korrelig en grauw zet ie "Waiting for you" neer. 11 jaar oud is de song die uit de soundtrack Divine Secrets of the Ya-Ya Sisterhood. Maar de bezongen emotie lijkt alsof ze van gisteren dateert en de whiskey nog in zijn kop zit van het gemis. Duister en smerig klinkt het recente Pay in blood. Die diepe, zware stem met dat tikkeltje mysterie erin past de song als gegoten. Uit Tempest komt het nummer dat een stevig applaus krijgt. Naarmate dat eerste deel vordert, gaat het applaus ook crescendo mee. Dylan en band houden de sfeerzetting strak, de pauzes tussen songs zijn tot een minimum beperkt, de spanningsboog blijft zo behouden. Pas op het einde van deel één kan er een "Merci mon ami" af.

Na een eerste deel dat 50 minuten duurde, voegt de zeventiger er nog een uur aan toe na de pauze. Banjo en mondharmonica horen we in opener "High Water (For Charley Patton)". Het vier jaar oude "Forgetful Heart" krijgt dan weer een streep op

viol mee. De song zit als gegoten en het applaus is er niet minder om. Soon after Midnight mag dan wel een recente song zijn, het nummer ademt de sfeer van de sixties uit. Het trage instrumentale gedeelte doet denken aan ander werk. Dylan zou hiervoor deels schatplichtig zijn aan "A New Shade Of Blue" van The Bobby Fuller Four (mis)informeert het internet ons.Â

Net als tijdens een concert in Italië sluit hij af met "Long and Wasted Years"Â waardoor de fans hun stoeltjes verlaten en naar de voorkant van het podium rennen. Met "All Along the Watchtower" en "Blowin' in the Wind" neemt hij afscheid van Vorst Nationaal.Â "Ik had meer hits verwacht" horen we een jonge fan achter ons zeggen, terwijl ie richting tramhalte wandelt. De man had ergens een punt. Meer dan een kwart van de songs kwamen uit het vorig jaar verschenen Tempest. En slechts zeven songs dateerden van voor de eeuwwisseling. Â Een relatief jonge set dus van een zeventiger in bloedvorm.

< Bert Hertogs >

De setlist:

Deel 1: Â Â Â Â

Things Have ChangedÂ

She Belongs to MeÂ

Beyond Here Lies Nothin'Â

What Good Am I?Â

Duquesne WhistleÂ

Waiting for YouÂ

Pay in BloodÂ

Tangled Up in BlueÂ

Love SickÂ

Deel 2:

High Water (For Charley Patton)Â

Simple Twist of FateÂ

Early Roman KingsÂ

Forgetful HeartÂ

Spirit on the WaterÂ

Scarlet TownÂ

Soon after MidnightÂ

Long and Wasted YearsÂ

Bis:

All Along the WatchtowerÂ

Blowin' in the WindÂ